





साझाकुरा  
हाम्रो कुरा

## बालमैत्री परिवार

हेटौंडाका होटल तथा निर्माण व्यवसायीले बालबालिकालाई बालश्रममा नलागाउने प्रतिवद्धता व्यक्त गरेका छन् । बालमैत्री स्थानीय तह घोषणाको लागि पुरा हुनुपर्ने मापदण्डअनुसार बालश्रम नराख्ने प्रतिवद्धता जनाइएको हो । बालबालिकालाई संरक्षण गर्ने कार्य हामी सबैको दायित्व हो । विगतमा रोजगारदाताले धेरै पैसा दिएर बालबालिकालाई श्रममा राखेका थिए । सरकारले बालश्रममा लगाउने रोजगारदातालाई कारवाही गर्न थालेपछि रोजगारदाता यो कार्यबाट केही पछि हटेको अवस्था छ । बालबालिकालाई श्रममा लगाउनु गैरकानूनी कार्य भएपनि लुकिछिपी बालश्रम राखिएको थियो । स्थानीय तहलाई बालमैत्री घोषणा गर्ने पूर्वतयारीस्वरूप हेटौंडामा श्रममा रहेका बालबालिकालाई सहभागिता सम्बन्धी वकालत बैठकमा यस्तो प्रतिवद्धता व्यक्त गरिएको हो । बालबालिकालाई श्रममा लगाएको पाइएमा कानून बमोजिम कारवाही हुन्छ भन्ने जानकारी भएर पनि उनीहरूलाई श्रममा लगाइन्थ्यो ।

बालबालिकासम्बन्धी ऐन, नियमावली तथा नेपालको दीर्घा विकास योजना अनुसार सबै क्षेत्रसँग सबैले हातेमालो गरी बालश्रम पूर्णरूपमा न्यूत गर्नुपर्ने बताइएको छ । यसअघि बालमैत्री घोषणा भएका स्थानीय तहमा अझैसम्म बालश्रम पाइएको छ । बालश्रमलाई नबुझेर कतिपय ग्रामीण क्षेत्रमा घरमा बाबुआमालालाई सघाउने कालाई पनि बालश्रमको रूपमा परिभाषित गरिएको पाइन्छ । घरपरिवारलाई एकआपसमा सघाउने कार्य बालश्रम होइन । बालबालिकालाई क्षमताभन्दा बढी काम लगाउनु हुँदैन । यतिकुटा अभिभावकले पनि ख्याल गर्नुपर्छ । तर, कतिपय परिवारमा बालबालिकालाई क्षमता भन्दा धेरै काम लगाइएको छ । कतिपय परिवारमा दैनिकजसो अभिभावकबीचमा घरघरमा झगडा हुने गरेको छ । जसका कारण बालबालिका सडकमा आउन बाध्य भएका छन् । त्यसैले जस्तोसुकै अवस्थामा पनि बालबालिकालाई अगाडि पारिवारिक कलह देखाउनु हुँदैन । बालबालिकालाई अगाडि दैनिक झगडा गर्नाले उनीहरूको बालमस्तिष्क नकारात्मक प्रभाव पर्छ । त्यसैले बालबालिकालाई अगाडि कलह देखाउनु नदने गर्नाले बालबालिकालाई माया गर्ने हो भने सडकमा आउने बालबालिकालाई संस्था न्यूत हुन्छ । तर, अझै पनि कतिपय परिवारमा बालबालिकालाई भावनाको क्दर गरिदैन । बालबालिकालाई शिक्षा, स्वास्थ्य, पोषण, रुचि आदि कुरामा सामान्य ध्यान दिने हो भने उनीहरू कहिल्यै घर छोडेर सडकमा आउँदैनन् । बालबालिका सडकमा उत्राउने बनाउनु पनि बालश्रम न्यूनीकरणको प्रमुख उपाय हो ।

बालश्रम न्यूनीकरण गर्नका लागि धेरै ठूलो बजेट आवश्यक पर्दैन । बालबालिकालाई पठनपाठन, खानपान, स्वास्थ्य पालनपोषण आदिको दायित्व परिवारकै हो । बालअधिकारका ४ वटा आधारभूत पक्षलाई मात्र परिवारका सदस्यहरूले ध्यान दिने हो भने उनीहरूले घर छोडेर सडकमा आउने चाहना राख्दैनन् । त्यसैले परिवार नै बढी जिम्मेवार हुनु जरुरी छ । अभिभावक गुमाएका बालबालिकालाई स्थानीय सरकारले संरक्षण गर्नुपर्छ । उनीहरूको शिक्षा, स्वास्थ्य, पालनपोषण आदि कुरामा स्थानीय सरकारले चासो देखाउने हो भने अभिभावक गुमाएका बालबालिका पनि सडकमा आउने छैनन् । आफ्नो घर, परिवारबाट तिरस्कार भोग्न बाध्य भएका बालबालिका मात्र सडकमा आउने हुन् । त्यसैले हरेक परिवारले बालबालिकालाई माया गर्ने र उनीहरूको उज्ज्वल भविष्यका लागि लगानी गर्ने वातावरण बनाउनु पर्छ ।

# गठबन्धन सरकारले जगाउनुपर्ने आशा



नैजसिंह महार

मोदी ४ मा आम विचलन सम्पन्न भएको चार महिना विगतको छ । यसबीचमा नयाँ सरकारको गठन, राष्ट्रपति, उपराष्ट्रपतिको निर्वाचन, पुरानो गठबन्धनको पुनर्र्थ व्यवस्थापन राजनीतिक फेरबदल भए । यो राजनीतिक गोलचक्रसँग आम नागरिकको घाम संरोकार छैन । आम नागरिकका मुद्दा र संरोकार अझै नै छन् । सरकार, दल, राजनीतिकमाथि नागरिक आक्रोशित छन् । बढ्दो निराशाका बीच हरेक दिन र हप्ता हाराहारी तनोरी विभूजन अन्तर्गत विमानस्वलाट देखा छोड्न बाध्य भएका छन् । पापसम्म हरेक युवाले देखा छोड्न चाहेको छ ।

अमेरिका र युरोपसँग तुलना गरी, बाह्यदेश र श्रीलंकासँग समेत प्रतियोगिता अग्र क्रममा: २५०० र ४००० डलर हाराहारीमा पुन्यायसुब्दा हामी १३०० डलरमा सीमित छौं । हामी दक्षिण एसियाली देशहरूमा अग्रगण्यता प्राप्तिको न्यून आम्ना भएकै कारण हो । यस्तो अवस्थामा बीच नेपाली कांग्रेस सरकारमा जाने तयारी गर्दैगर्दा देशप्रतिको विद्रोही बहान गर्दै संकल्प साधना बोधन आवश्यक छ । आशा जगाउने सरकारको खोजी

नेपाली कांग्रेस सरकारमा जाँदै गर्दा देशलाई ठीक दिशामा लैजाँदै आन्तरिक छलफल र तयारी गरिनुपर्छ । अखिले अर्थतन्त्रमा कानो बाल्न मद्धारिण लाग्नेको छ । चालु आर्थिक वर्षको आठ महिनामा १० खर्ब अभावता गर्दा १ खर्ब मात्र निर्यात गर्न सकेका छौं ।

आठ महिनामा २६ खर्बको घात घामल र २२ खर्बको त तवरको माथि अभावता गेका छौं । देशमा आर्थिक क्रियाकलापमा स्थितिगत आएको



राजनीतिक क्रान्तिकारीका लागि घण्टी समय बन्द भइरहेका बेला प्रत्येक दिनको प्रत्येक मिनेट महत्वपूर्ण ठानेर विकास र समृद्धिको लक्ष्यसम्म समर्थन गर्नुपर्ने भएको छ । लोकतान्त्रिक प्रणाली बलियो बनाउने सरकार विरहित देशमा समेत जुनसुकै बेला लोकतन्त्रप्रति खतरा हुन सक्छ भन्ने पुष्टि अमेरिकामा टोनाल्ड ट्रम्पका गतिविधिले गरेका थिए । हामीको लोकतन्त्रको भर्खर-भर्खर अन्त्य गर्न पाएको र नागरिकमा त्यसको प्रत्यक्ष नगर्न अझै नसकेको देशमा लोकतन्त्रप्रतिको खतरा अझ बढी रहने नै भयो ।

लोकतन्त्रप्रति प्रतिवद्ध भएको भनेर भाषणा गर्दै हिँड्ने ओलीको शासनकालले हामीलाई थप सजब बनाएको छ । सरकारले गतिशील हुनुले काम गर्न नसक्दा दाहसंस्कार गरिसकेको राजतन्त्रको अनुप्राति भणिसको आकषण बढाउन सकिन्छ कि भने सपना बुनेर केही भ्रमजड किशानीले रहेको देखिन्छ । यसप्रति पनि राजनीतिक पार्टी सावधान भएर काम गर्न आवश्यक छ । गणतान्त्रिक सरकारबाट जनसरोकारका मुद्दा सम्बोधन हुन सक्छन् भने विधायक विलाजु अर्को सरकारको कर्तव्य हुनेछ ।

यति मात्रै होइन लोकतन्त्रका अवयवहरूलाई सबल, भ्रष्टाचार मुक्त, विश्वसिल्यो र जनमुखी बनाउनमा राजनीतिक दल र सरकारले काम गर्न सक्नुपर्छ । सरकारले स्वतन्त्र न्यायपालिका, संवैधानिक अंगहरूको समन्वित, विधिको शासन, कानूनी राज्य, वास्तव्यतन्त्र, विभेदरहित समाजको स्थापनाको प्रत्यक्ष विलाजु सक्नुपर्छ ।

राजनीतिक क्रान्तिकारीका लागि घण्टी समय बन्द भइरहेका बेला प्रत्येक दिनको प्रत्येक मिनेट महत्वपूर्ण ठानेर विकास र समृद्धिको लक्ष्यसम्म समर्थन गर्नुपर्ने भएको छ । लोकतान्त्रिक प्रणाली बलियो बनाउने सरकार विरहित देशमा समेत जुनसुकै बेला लोकतन्त्रप्रति खतरा हुन सक्छ भन्ने पुष्टि अमेरिकामा टोनाल्ड ट्रम्पका गतिविधिले गरेका थिए । हामीको लोकतन्त्रको भर्खर-भर्खर अन्त्य गर्न पाएको र नागरिकमा त्यसको प्रत्यक्ष नगर्न अझै नसकेको देशमा लोकतन्त्रप्रतिको खतरा अझ बढी रहने नै भयो ।

लोकतन्त्रप्रति प्रतिवद्ध भएको भनेर भाषणा गर्दै हिँड्ने ओलीको शासनकालले हामीलाई थप सजब बनाएको छ । सरकारले गतिशील हुनुले काम गर्न नसक्दा दाहसंस्कार गरिसकेको राजतन्त्रको अनुप्राति भणिसको आकषण बढाउन सकिन्छ कि भने सपना बुनेर केही भ्रमजड किशानीले रहेको देखिन्छ । यसप्रति पनि राजनीतिक पार्टी सावधान भएर काम गर्न आवश्यक छ । गणतान्त्रिक सरकारबाट जनसरोकारका मुद्दा सम्बोधन हुन सक्छन् भने विधायक विलाजु अर्को सरकारको कर्तव्य हुनेछ ।

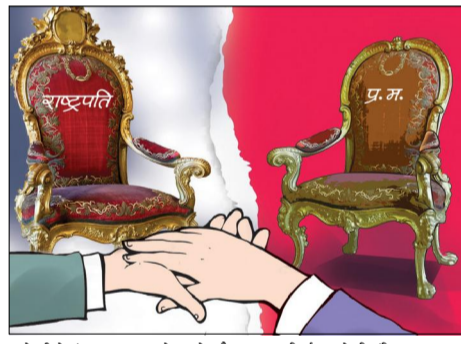
यति मात्रै होइन लोकतन्त्रका अवयवहरूलाई सबल, भ्रष्टाचार मुक्त, विश्वसिल्यो र जनमुखी बनाउनमा राजनीतिक दल र सरकारले काम गर्न सक्नुपर्छ । सरकारले स्वतन्त्र न्यायपालिका, संवैधानिक अंगहरूको समन्वित, विधिको शासन, कानूनी राज्य, वास्तव्यतन्त्र, विभेदरहित समाजको स्थापनाको प्रत्यक्ष विलाजु सक्नुपर्छ ।

## राष्ट्रपति र सरकारको दायित्व

### लोकराज बयाल

रामचन्द्र चौधरी राष्ट्रपति भएका दिन धेरै सञ्चारकर्मी साविकको राष्ट्रपतिको अबको भूमिका कस्तो होला भन्ने चलाओ राखी प्रश्न गरे र मूँले पनि आफ्नो छोटोविचार प्रस्तुत गर्ने स्थितिमा अर्धै नभई केही समय पछि आग्रह गरे ।

विद्यार्थीका अनुभव र तीतो सत्यको प्रभावले गर्दा यस्ता प्रश्न बारम्बार आइरहन्छ । कतिपय शिष्टहरूका अर्थिक र यस व्यवस्थालाई न्यारनेहरूको बल लगाई असफल पार्ने प्रचार बाबिले अझ बढी अन्धोले उत्पन्न गर्न बल मिलेको छ । सामाजिक सञ्जालमै पनि माध्यम प्रयोग गरी अनेक हल्काफुल्का टिप्पणी वा अतिरिक्त वर्णनले अझ बढी भ्रम छरेका छन् । एउटा साधारण टिप्पणी कसैले गरे उसको ज्ञानमर्दन गरिहन्छ र अतिशयोक्तिपूर्ण भाषाले प्रचार गरी बाबवाडी कमाउने प्रवृत्तिले राजनीति घमिमिलएको छ । तर, राजनीतिक दलहरूले यस्ता प्रवृत्तिलाई निरुत्साहित पार्न नसकेको तथ्य पनि सबैका सामु छ ।



संविधान कार्यान्वयनमा सचेत हुनुपर्ने दुईपक्ष छन्- संवैधानिक र राजनीतिक । यदि कार्यान्वयनमा बढी राजनीतिक सोच हावी भए संविधान स्वधी हुने सम्भवनता कम हुन्छ । राजनीतिक पक्षमा, राष्ट्रपतिले व्यक्तित्व महत्त्वकांक्षा र अहंकात्मकता वा मान्यताको घेरामा मात्र सीमित नभई एउटा शक्तिकेन्द्रका रूपमा देखिन नपर्ने प्रयास गर्नुपर्छ । यो हेर्दा राष्ट्रपति र प्रधानमन्त्री परस्परविरोधीका रूपमा देखिन सम्भवतः बढ्छ । यदि राष्ट्रपति प्रधानमन्त्रीसँग कुनै काम गर्ने पात्र मात्र उनको राजनीतिक छुट्टि प्रधानमन्त्रीले निर्धारण गरेको मानिने हुन्छ । राष्ट्रपति, पूर्वराजा आलेसँगै आफ्नो लागि भन्ने गरेर, दैविन र सुनिने भूमिकाप्रति आकर्षित भए उनी राजनीतिक प्रतियोगिताका रूपमा आउनेछन् । राष्ट्रपति कामचलाउ अर्थात् केरेमोन्सल मात्र होइनन् भन्नुलाई उनको राजनीतिक भूमिका अर्को किसिमले पनि व्याख्या गर्न सकिन्छ । राष्ट्रपतिले प्रधानमन्त्रीलाई सन्तुष्ट राख्नु, उससहित पार्ने र सचेत गराउने विषयवस्तुमा रूपमा स्वयंसेवक हुनु व्यक्त्या अन्तर्गत आफ्नो भूमिका निर्वाह गरिरहेको छु भन्ने हेक्का नराखे सम्भवा बढ्नेछ । संविधानको अन्तर्गत भावना सुन्ने उनले कर्तव्य निर्वाह गरिरहेका छन् कि छैनन् भन्ने नै मुख्य पक्ष हो । पूर्वराष्ट्रपति रामचन्द्र चौधरीले प्रणालीसम्मि प्रकरणमा राजनीतिक भूमिका निर्वाह गरे न कि संवैधानिक । साधारणतया मान्यताप्रतिको निर्णय मान्ने संवैधानिक बाटामा हुँदाहुँदै उनी प्रणालीसम्मि हटाउने निर्णयले व्यवस्थामा ठूलो खतरा आइपर्ने विकल्पमा पुगे र त्यसो कर्म चाल्न बाध्य भए । तर उनले त्यस्तो भूमिका अर्कोको सहायक अन्तर्गत निर्वाह गरेका होइनन् । त्यस्तो कर्म चाल्न उनिमाथि देशका सबै राजनीतिक दल, बाध्य शक्तिको दबाव थियो । यदि यादबले राष्ट्रपतिको रूपमा अझै पनि राजनीतिक गतिविधि गरेका भए ती अभाव्य हुने थिए । प्रणालीसम्मि प्रकरणलाई अपराधका रूपमा लिनुपर्छ, यदि संवैधानिक अन्तर्गत भए भने भए ।

यसको कार्यान्वयन हेर्न पार्षदनुर्ने भएको छ । माओवादीको जन्मजात दल र मल्लको उल्लेख योगदान भएको ठान्ने दल नै अहंकार एकेन्द्रविहीन भएको छ । बाबुराम भट्टाईले प्रधानमन्त्रीका रूपमा महिनामा एकैछोट दलितका घरमा बास बस्ने चेतन चलाई संवैधानिक (सिम्बोलिक) रूपमा मात्र पनि दलितप्रति संवेदनशीलता देखाएका त थिए तर नीति कार्यान्वयन भने गर्न सकेका थिएनन् । सामाजिक रूपान्तरणका लागि सामाजिक र आर्थिक विकासको अन्त्य हुनुपर्छ । तर अझ दलहरू सामाजिक र आर्थिक रूपमा अझ बढी स्थानीयवादी भन्दै गएका छन् । यस्ता दलाल पुँजीवादी भूमिका खेलेको छ र दलहरूलाई अब विचारियता अर्थात्नबाट मुक्ति पाउन गाह्रो हुँदै गएको छ । राजनीतिक दलहरूको अस्तित्वका लागि सिद्धान्त गीण भएको छ र जसरी पनि शक्ति आर्जन गर्ने तिनालाई तिने दलाल पुँजीवात वा भुइँफुटा जस्तोका अन्ध चालिएको छ । यसैले भ्रष्टाचार ब्याप भएको र सरकार जसले बनाए पनि अन्तम सचिबत भइरहेको छ । आहुतिले भर्खर, यस्ता जातप्रथाको अहं भूमिका छ जसको निवारणका लागि अहंकारका नेता उदात्त देखिन्छन् । अहंकारमा वा प्रगतिवाद वा मार्क्सवाद सबै जस्ता भुलाउने नाराणा सीमित छन् ।

महत्त्वपूर्ण टेलिफोन नम्बरहरू	एम्बुलेन्स सेवा
मन्त्रालय प्रहरी	
प्रहरी कन्ट्रोल: १००	नेपाल रेडक्रस: ४२०७११, ९८४२०२८९४२
जिल्ला ट्राफिक: ४२०४९९	हेटौंडा अस्पताल: ४२०३०४
बडा प्रहरी: ४२०२९९	परिवार नियोजन संघ: ४२०३९४, ९८४१०४४००
पशुपतिनगर इलाका: ४२०४९८	महानगर रेडक्रस: ९८४१०४८२१
पाण्डु इलाका: ६२०४४७	सुनियन रेडक्रस: ६२०९९९
महानगर इलाका: ९८४२०९०५१७	पाण्डु रेडक्रस: ९८४२०९०५०१
इलाका फाउण्डेरी: ६२१९६०	बडबाराको रेडक्रस: ९८४२०९०६८४
इलाका भीमफेदी: ९९१४६२	सहकारी अस्पताल: ०९४२२४८०, ९८४२११११४
इलाका टिपिन: ९८४२२९९३८२१	बसामाडी एम्बुलेन्स: ९८४२२९९४४
चौकीटाड चौकी: ९७४२४२४४०१	बासवा चक्र: १०१
चिपलाड चौकी: ६२०३००	बास हेल्पसाइन नेपाल: १०९८
चौडाड चौकी: ९८४२०००२९९	महानगर सेवा: ४२१०४०
नेवारपानी चौकी: ९८४२०३१३९९	बसाइ बाल अस्पताल: ९८४२२९६४४४
फाखेन चौकी: ९८४२०९९७७९	
परमपोखरी चौकी: ९८४२०९९७७९	

भोलिको पात्रो	
भोलि बि.स. २०७९, चैत १३ गते सोमबार २४, माघ २०२३ ।	पछोटी चैत कृष्णपक्ष ।
चैत ११, १२, १३, १४ गते सोमबार २४, माघ २०२३ ।	पछोटी चैत कृष्णपक्ष ।

आजको सशिफल	
गोप	: मानसिक चिन्ता
वृष	: कार्यान्तरणको योग
मिथुन	: व्यर्थ भ्रमण
कर्कट	: मान प्रतिष्ठा बृद्धि
सिंह	: धनहानी
कन्या	: हर्ष बापिने
तुला	: परिवारमा हर्ष
वृश्चिक	: व्यवसाय फस्टाउने
मघ	: नैराशयता
मकर	: परिश्रमबाट सफलता
कुम्भ	: सपत्तिसम्बन्धी विवाद
मीन	: मित्रबाट विरोध

संविधान कार्यान्वयनमा सचेत हुनुपर्ने दुईपक्ष छन्- संवैधानिक र राजनीतिक । यदि कार्यान्वयनमा बढी राजनीतिक सोच हावी भए संविधान स्वधी हुने सम्भवनता कम हुन्छ । राजनीतिक पक्षमा, राष्ट्रपतिले व्यक्तित्व महत्त्वकांक्षा र अहंकात्मकता वा मान्यताको घेरामा मात्र सीमित नभई एउटा शक्तिकेन्द्रका रूपमा देखिन नपर्ने प्रयास गर्नुपर्छ । यो हेर्दा राष्ट्रपति र प्रधानमन्त्री परस्परविरोधीका रूपमा देखिन सम्भवतः बढ्छ । यदि राष्ट्रपति प्रधानमन्त्रीसँग कुनै काम गर्ने पात्र मात्र उनको राजनीतिक छुट्टि प्रधानमन्त्रीले निर्धारण गरेको मानिने हुन्छ । राष्ट्रपति, पूर्वराजा आलेसँगै आफ्नो लागि भन्ने गरेर, दैविन र सुनिने भूमिकाप्रति आकर्षित भए उनी राजनीतिक प्रतियोगिताका रूपमा आउनेछन् । राष्ट्रपति कामचलाउ अर्थात् केरेमोन्सल मात्र होइनन् भन्नुलाई उनको राजनीतिक भूमिका अर्को किसिमले पनि व्याख्या गर्न सकिन्छ । राष्ट्रपतिले प्रधानमन्त्रीलाई सन्तुष्ट राख्नु, उससहित पार्ने र सचेत गराउने विषयवस्तुमा रूपमा स्वयंसेवक हुनु व्यक्त्या अन्तर्गत आफ्नो भूमिका निर्वाह गरिरहेको छु भन्ने हेक्का नराखे सम्भवा बढ्नेछ । संविधानको अन्तर्गत भावना सुन्ने उनले कर्तव्य निर्वाह गरिरहेका छन् कि छैनन् भन्ने नै मुख्य पक्ष हो । पूर्वराष्ट्रपति रामचन्द्र चौधरीले प्रणालीसम्मि प्रकरणमा राजनीतिक भूमिका निर्वाह गरे न कि संवैधानिक । साधारणतया मान्यताप्रतिको निर्णय मान्ने संवैधानिक बाटामा हुँदाहुँदै उनी प्रणालीसम्मि हटाउने निर्णयले व्यवस्थामा ठूलो खतरा आइपर्ने विकल्पमा पुगे र त्यसो कर्म चाल्न बाध्य भए । तर उनले त्यस्तो भूमिका अर्कोको सहायक अन्तर्गत निर्वाह गरेका होइनन् । त्यस्तो कर्म चाल्न उनिमाथि देशका सबै राजनीतिक दल, बाध्य शक्तिको दबाव थियो । यदि यादबले राष्ट्रपतिको रूपमा अझै पनि राजनीतिक गतिविधि गरेका भए ती अभाव्य हुने थिए । प्रणालीसम्मि प्रकरणलाई अपराधका रूपमा लिनुपर्छ, यदि संवैधानिक अन्तर्गत भए भने भए ।

(समाप्त: ६-अभिप्रेत)



